

РЕШЕНИЕ

№ 206

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Елена Тахчиева
Камелия Първанова

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20231000501826 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 279/24.04.2023г. постановено по гр.д.№ 701/2022г., по описа на СОС, ГО, IV състав, са уважени обективно съединени иски с правно основание чл.59 вр.чл.74 ЗЗД, като Община Божурище е осъдена да заплати в полза на Р. Р. Г., сумата от 42 820,86 лв., получена от ответника като взискател след проведена публична продажба на недвижим имот по изп. дело № 20189250400265 по описа на ЧСИ Р. Г. - Ч. с рег.№ *** на КЧСИ с район на действие СОС и внесена без основание от обявления за купувач А. Ш. Ш., поради липса на право на собственост на длъжника в изпълнителното производство „Уорлд Инвестмънт Кепитълс“ ЕАД върху имота, предмет на публичната продажба, както и сумата 14 166,57 лева, представляваща законна лихва върху главницата за периода 12.07.2019г. - 17.10.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.10.2022г. до окончателното изплащане, както и сумата 4 279,50 лева, направени по делото разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ответника по делото .

Жалбоподателят-ответник Община Божурище оспорва решението изцяло и моли съда да го отмени и отхвърли претенциите в пълен размер. Изтъква факта, че не е налице хипотезата, в която купувачът да е съдебно отстранен от имота. Това обстоятелство не е без значение, защото именно съдът, а не общината, още по-малко ЧСИ и не купувачът по

публичната продан са институциите, овластени и компетентни да изследват и да се произнесат със задължително становище за останалите правни субекти, относно собствеността на недвижимия имот. Към момента, в който до община Божурище е отправена покана от страна на ЧСИ Ч. за връщането на сумата, дължаща се на община Божурище за данъци, а и към момента не е постановено влязло в сила съдебно решение, което да удостовери, че недвижимият имот, изнесен на публична продан, не е бил собственост на длъжника по изпълнителното дело. Без наличието на такова съдебно решение не е изпълнен фактическият състав на правната норма, съдържаща се в чл.499, ал.1 ГПК. Изпратената покана от ЧСИ за доброволно изплащане на сумата не може да се приравни на едно влязло в сила съдебно решение, като правни последици, за да се приложи по аналогия чл.499 ГПК. Становището на ЧСИ, относно собствеността на имота не обвързва останалите правни субекти, още повече че за конкретния имот, въз основа на своите проучвания, ЧСИ е стигнало до първоначално до противоположни изводи, въз основа на които е провело процедурата по публична продан. Законодателят е предвидил, че купувачът има правната възможност да поиска от всеки един от взыскателите, както и от длъжника сумата, която е заплатил по публичната продан. В процесния случай, купувачът е насочил своите претенции изрично към ЧСИ Ч., която не е пряко задължена за връщане на платената цена след като вече е извършила разпределение, което е влязло в сила. Съдът в мотивите си е посочил, че правният интерес на ЧСИ е да предотврати „съдебни спорове с обявления за купувач А. Ш., който би могъл да ангажира деликтната отговорност на ЧСИ по реда на чл 441 ГПК..следователно няма как ищцата да се суброгира в правата на купувача по чл.499 ГПК, тъй като не е налице фактическият състав, не са изпълнени условията в правната норма, която поражда субективните права на купувача. Същата е била пряко задължена към купувача по реда на чл.74 ЗЧСИ, поради което не е налице нито суброгиране в правата на кредитора, нито неоснователно обогатяване за общината, в качеството ѝ на взыскател. Законодателят е категоричен, че хипотезата на чл.499 ГПК гласи: „Ако с влязло в сила решение бъде установено, че длъжникът не е бил собственик на продадения имот.. “ т.е. не е дал никаква друга алтернатива като например: - ако се изиска справка от Агенция по вписванията, ако се открие по - стар нотариален акт, ако ЧСИ направи самостоятелно проучване в архивите на държавни учреждения и напише писмено становище..., Волята на законодателя е обстоятелствата относно собствеността да са установени със стабилитета на влязло в сила съдебно решение, а такова по делото няма представено. Купувачът е действал законосъобразно. Обърнал се е към ЧСИ, провел публичната продан, визирайки неговата лична и професионална отговорност за незаконосъобразните му действия. ЧСИ Г. е побързала да си спести дело чрез доброволно изплащане на сумата, което само по себе си е достатъчно показателно за несигурността ѝ относно законосъобразността на собствените ѝ действия при извършване на принудителното изпълнение. Предвид изложеното намира, че решението следва да бъде отменено, а искът - отхвърлен. Претендира разноски.

Въззиваемата страна Р. Р. Г. оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Посочва, че напълно обосновано първоинстанционният съд е приел, че посоченият длъжник не е бил собственик на имота към момента на

провеждането на публичната продан. Този извод, произтича еднозначно от съвкупната преценка на представените по делото Постановление от 08.07.2019г. на ЧСИ Р. Г., Постановление за възлагане на недвижим имот от 02.12.2016г. на ЧСИ В. Н., Удостоверение за тежести от Службата по вписванията - гр. Сливница с изх. 384/29.05.2019г. Копие от кадастрална карта с данни от КРНИ на СГКК - гр.София. Конкретните обстоятелства, довели до продажбата на имот, който не е бил собственост на длъжника, са описани подробно и аргументирано в Постановление от 08.07.2019 г. на ЧСИ Р. Г. и се подкрепят от останалите посочени писмени доказателства. В контекста на въззивната жалба твърди, че основна причина за продажбата на имот, принадлежащ на трето лице, се корени именно в действия и бездействия на самата Община, между които : **неизпълнение на задължението й по чл.17, ал.7 ЗУТ, в резултат на което през цялото време от образуването на изпълнителното дело до провеждането на публичната продан, в информационните масиви на АГКК за собственик на имота е бил посочен длъжникът „Уорлд Инвестмънт Кепитълс ЕАД, както и издаване на данъчна оценка с изх.№ 7302001765/26.11.2018г., в която невярно е посочено, че собственик на имота е длъжника по принудителното изпълнение, като впоследствие Общината изобщо не е отговорила на искането на ЧСИ Р. Г.- Ч. за издаване на нова данъчна оценка.** Що се отнася до установяването на собствеността върху имота, предмет на публичната продан, посочва, че всички горепосочени писмени доказателства представляват официални документи, ползващи се с обвързваща за съда материална доказателствена сила. В допълнение към това, Общината нито е оспорила в първоинстанционното производство обстоятелството, че длъжникът не е собственик на имота, нито е оспорила и оборила по надлежния процесуален ред материалната доказателствена сила на установяващите това обстоятелство официални документи. В конкретния случай продаденият на публична продан имот не е принадлежал на длъжника и в резултат от това проданта не е породила целеното прехвърлително действие в полза на обявения за купувач, съответно не е постигната и законната цел на принудителното изпълнение, а именно - да се осребри имущество на длъжника, от което да се удовлетворят неговите кредитори. Обратното, платеното на Общината е със средства, получени от продажба на имот, който не принадлежи на длъжника, а същевременно платилият тези средства обявен купувач не е придобил собственост върху продадения чужд имот, което е единствената причина той да участва в публичната продан.

С оглед на горното намира, че Общината е получила нещо, което не й се следва, тъй като преведената й сума от 42 820,86 лв. е част от платената цена за имот, който не принадлежи на длъжника, а от друга страна, платилият посочената цена и обявен купувач по публичната продан се е обеднил с пълния й размер, тъй като не е придобил собствеността върху имота. Наличието на правен интерес, обуславящ суброгацията в правата на удовлетворения кредитор (в случая обявения за купувач по проданта), се установява по несъмнен начин от сключената между тях и представена по делото спогодба от 15.10.2019г. Неизпълнението на задълженията на Общината по чл.17 ал.7 ЗУТ, довели до наличието на неактуална информация относно собствеността в кадастралните карти и регистри,

издаването на оценка с невярно съдържание по отношение на собственика на имота, както и неосказването на съдействие за издаване на поисканата от ЧСИ нова оценка, свидетелстват за незаконосъобразно виновно поведение от страна на Общината и ако някой трябва да носи отговорност за причинени вреди това е именно тя. Претендира разноски.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.59 вр.чл.74 ЗЗД.

Ищцата ЧСИ Р. Г. твърди, че в качеството ѝ на ЧСИ, въз основа на възлагателно писмо от 21.06.2018г. на Общината, в качеството ѝ на вискател, образувала изпълнително производство за събиране на публични вземания по реда на ГПК срещу длъжника „Уорлд Инвестмънт Кепиталс“ ЕАД с присъединен вискател В. Г.. Въз основа на това дело е възбранен и изнесен на публична продажба недвижим имот - ливада с площ 11 дка 501 кв.м. находяща се в с. ***, община Божурище, представляваща имот № 162017 по картата на землището. С постановление за възлагане от 17.01.2019г. за купувач на имота е обявен А. Ш. срещу заплащане на сумата 60 111 лв., която сума е внесена от него по специалната сметка на ЧСИ. С протокол за извършено разпределение от 11.04.2019г. постъпилата сума е разпределена между вискателите по делото Община Божурище - на която с платежно нареждане от 28.03.2019г. е преведена сумата 42 820,86 лв. и В. Г. - на която е платена сума в размер на 9 374,66 лв. По-късно е установено, че към датата на публичната продажба имотът вече не принадлежи на длъжника, тъй като по партидата на описания имот на 26.01.2017г. вече е вписан акт - Постановление за възлагане от 02.12.2016г. по изп. дело № 96/2012г. по описа на ЧСИ Н., влязло в сила на 21.12.2016г., по силата на което правото на собственост върху недвижимия имот е придобито от трето лице - „Трансавто груп България“ ЕООД. Затова с Постановление от 08.07.2019г. ищцата е указала на вискателите Община Божурище и В. Г. да възстановят получените от тях при разпределението суми с оглед връщането им на купувача А. Ш., тъй като Постановлението за възлагане от 17.01.2019г. не е породило прехвърлителен ефект в полза на купувача, поради липса на право на собственост върху имота, предмет на публичната продажба, в патримониума на длъжника „Уорлд Инвестмънт Кепитълс“ ЕАД. С оглед избягване на съдебни дела ищцата възстановила със собствени средства платената от А. Ш. по изп.дело сума въз основа на договор за спогодба от 15.10.2019г., като по този начин се суброгирала в неговите права срещу Общината. Въпреки отправените покани ответникът и до момента не е възстановил получената от него сума в размер на 42 820,86 лв., която подлежи на връщане. Сочи още, че ответникът е изпаднал в забава след отправената му покана за доброволно плащане, получена на 12.07.2019г. Претендира и сумата 14 166,57 лева - законна лихва за забава върху главницата за периода от 12.07.2019г. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законна лихва върху главницата от подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

С уточняваща молба от 17.02.2023г. твърди, че доколкото проданта не е породила целеното прехвърлително действие, съответно не е постигната и законната цел на този изпълнителен способ - да се осребри имуществото на длъжника, от което да се удовлетворят взыскателите. При това платеното от купувача подлежи на връщане от полученото сумата лице, като преди извършването на разпределението това следва да е ЧСИ, а след него - от взыскателите, в полза на които сумата е била разпределена. Счита, че е активно процесуално легитимирана да предяви исковете, тъй като на основание чл. 74 ЗЗД е встъпила в правото на купувача да иска от взыскателя, в лицето на общината връщане полученото без основание.

Ответникът Община Божурище оспорва изцяло предявения иск, като твърди, че не е имала задължение към лицето А. Ш., поради което ищцата няма как да се суброгира в неговите права срещу общината, тъй като между купувача и общината не съществува правна връзка кредитор - длъжник. След като ищцата не може да се суброгира в правата на кредитора по реда на чл. 74 ЗЗД, същата няма активна процесуална легитимация респ. искът е недопустим. В случай, че съдът прецени исковете за допустими, счита същите за неоснователни и по същество. Основанието на общината да получи процесната сума не е сключена сделка, а е установено задължение за данъци по отношение на длъжника „Уорлд Инвестмънт Кепитълс“ АД. Налице е било годно изпълнително основание и редовно съставени актове за установяване на задължение по реда на чл.107 ал. 3 ДОПК. Поради това в случая не е приложима разпоредбата на чл.55 ЗЗД. Налице е правно основание за Община Божурище да получи процесната сума. В случая на грешка от страна на ЧСИ при събирането на сумата - вземането на взыскателя, то последният не следва да носи отговорност за това. Именно заради това е предвидена имуществена отговорност на ЧСИ в чл.74 ЗЧСИ, както и задължение на същия да застрахова дейността си.

От фактическа страна се установява, че въз основа на възлагателно писмо от 21.06.2018г. на Общината, в качеството ѝ на взыскател, ЧСИ Р. Г. образувала изпълнително производство за събиране на публични вземания по реда на ГПК срещу длъжника „Уорлд Инвестмънт Кепиталс“ ЕАД с присъединен взыскател В. Г.. Въз основа на това дело е възбранен и изнесен на публична продажба недвижим имот - ливада с площ 11 501 кв.м. находяща се в с. ***, община Божурище, представляваща имот № 162017 по картата на землището. С постановление за възлагане от 17.01.2019г. за купувач на имота е обявен А. Ш. срещу заплащане на сумата 60 111 лв., която сума е внесена от него по специалната сметка на ЧСИ. С протокол за извършено разпределение от 11.04.2019г. постъпилата сума е разпределена между взыскателите по делото Община Божурище - на която с платежно нареждане от 28.03.2019г. е преведена сумата 42 820,86 лв. и В. Г. - на която е платена сума в размер на 9 374,66 лв.

По-късно е установено, че към датата на публичната продажба имотът вече не е принадлежал на длъжника, тъй като по партидата на описания имот на 26.01.2017г. /т.е. **две години по-рано**/ вече е вписан акт - Постановление за възлагане от 02.12.2016г. по изп.дело № 96/2012г. по описа на ЧСИ Н., влязло в сила на 21.12.2016г., по силата на което правото на собственост върху недвижимия имот е придобито от трето лице - купувач, в лицето на

„Трансавто груп България“ ЕООД. /л.29/ Длъжник в това изп.производство отново са били „Уорлд Инвестмънт Кепиталс“ ЕАД.

Затова с Постановление от 08.07.2019г. ищцата е указала на възискателите Община Божурище и В. Г. да възстановят получените от тях при разпределението суми с оглед връщането им на купувача А. Ш., тъй като Постановлението за възлагане от 17.01.2019г. не е породило прехвърлителен ефект в полза на купувача, поради липса на право на собственост върху имота, предмет на публичната продажба, в патримониума на длъжника „Уорлд Инвестмънт Кепитълс“ ЕАД.

С цел избягване на съдебни спорове с обявления за купувач А. Ш., който би могъл да ангажира деликтната отговорност на ЧСИ по реда на чл. 441 ГПК вр.чл.74 ЗЧСИ, ищцата се е съгласила да възстанови на последния със свои средства платената от него цена при публичната продажба, въз основа на договор за спогодба от 15.10.2019г. /л.47/ Договорът има характер на спогодба, която не обвързва трети лица респ. е непротивопоставима на възискателите.

С определение в о.с.з. на 16.03.2023г. съдът е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че Община Божурище е получила сумата 42 820,86 лв., преведена от купувача по изпълнителното дело А. Ш. по специалната сметка на ищцата ЧСИ Г. - Ч.. След плащането ЧСИ е депозирала покана за доброволно плащане, получена от Общината на 12.07.2019г., но последната отказва да върне сумата, като счита, че не е лично задължена към купувача, поради липсата на влязло в сила съдебно решение за евикция от една страна, а от друга - поради липсата на неоснователно обогатяване, тъй като ЧСИ Г. е изпълнила свое лично задължение, основано на деликтната ѝ отговорност.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Нормата на чл.483 ГПК изисква от съдебния изпълнител неговата увереност, че недвижимият имот е бил собственост на длъжника към момента на налагане на възбраната, която увереност се основава на проверка. При налагане на възбраната съдебният изпълнител няма задължение за извършване на проверка дали имотът е собственост на длъжника. Тя е дължима с пристъпване към опис на възбранения имот. Обемът и насоката на действията по дължимата проверка законът не изрежда изчерпателно, те следват от характеристиката на имота, който се описва, от посоченото в чл.484 ал.1 т.3 ГПК съдържание на опис и от режима, на който е подчинено правото на собственост. Указание за момента, до който проверката следва да обоснове изискваната увереност относно принадлежността на правото, също не се съдържа изрично в закона, но следва от действието на вписаната възбрана, тъй като други вписвания, предхождащи или последващи спрямо наложената от съдебния изпълнител възбрана имат значението, което законът им придава. Законът посочва и задължителна съдебна практика на ВКС изяснява кои права на трети лица, съответно в кои случаи могат да бъдат противопоставени на купувача при вписана от съдебния изпълнител

възбрана.

Публичната продан е едностранен акт на принудително изпълнение с характеристиката на принудителна продажба. В рамките на избрания изпълнителен спрособ принудителното изпълнение е единен процес. Предвидените в ГПК действия на съдебния изпълнител по възбрана и опис на недвижимия имот при насочено върху него принудително изпълнение подготвят условията за следващите действия и актове. Процесуалноправната същност на публичната продан, произтичаща от регламентираната в ГПК поредица от процесуални действия, насочени към индивидуализация на имота предмет на принудителното изпълнение, определя и отговорностите на съдебния изпълнител при нарушаването им. Разпоредбите на Глава 43 ГПК гарантират именно осъществяването на фактическия състав на публичната продан като способ за принудително изпълнение и правото на купувача да придобие собствеността върху продавания недвижим имот след плащане на цената и влизане в сила на постановлението за възлагане, т.е. едновременно и като способ за придобиване на правото на собственост. **Поради това изикваната от закона увереност за съдебния изпълнител касателно собствеността на имот, който изнася на публична продан, следва да е налице включително при извършване на проданта, до който момент всяко узнаване от частния съдебен изпълнител на факти, които обективно изключват нейната законосъобразност, водят до задължение за въздържане от изпълнителни действия в реализация на този изпълнителен способ, а в случай че публичната продан вече е извършена, пораждат задължение за съдебния изпълнител да съобрази своите по-нататъшни действия с действителното правно положение.**

Не възниква задължение за съдебния изпълнител да преустанови и откаже проданта на недвижим имот единствено при вписана след възбраната, вкл. след регистриране на обявлението по реда на чл. 487 ГПК искова молба, вписването на която има оповестително действие или друга възбрана. За недвижимите имоти, проверката на собствеността по чл.483 ГПК обема наличието на надлежни, действителни от външна страна актове, с които законът скрепва възникването или придобиването на правото на собственост и неговото носителство в полза на длъжника. Съгласно чл.483 ГПК, дължима е проверка на собствеността чрез справка в нотариалните книги, която обаче не изчерпва проверката от съдържателна страна. Налични като титул за собственост и надлежно проверени, доколкото не е вписана отмяната им, или са налице други достъпни за справка удостоверявания, които пряко засвидетелстват основание за незачитането им, за съдебния изпълнител тези актове са основание за насочване на принудително изпълнение върху посочения от вискателя имот, чрез публична продан. Описването и изнасянето на чужд имот на публична продан не е извън санкцията на закона, но при изискванията към дейността на съдебните изпълнители в изложената насока се съобразява **разликата между процесуална и материална законосъобразност на принудителното изпълнение, вземат се предвид и обстоятелствата изключващи вината, тъй като отговорността на ЧСИ е за негови виновни действия и бездействия.** Съдебният изпълнител трябва да следи включително за разрешението или одобрението на административен орган, когато предметът на прехвърляне е подчинен на специални

нормативни изисквания. При липсата на предписаните административни елементи от фактическия състав, за разлика от сделките, при които извън този елемент има съгласие, в случай на публична продан се засяга редовността на посочения от взискателя (чл. 426, ал. 2 ГПК) или на избрания от съдебния изпълнител (по възлагане, чл. 18 ЗЧСИ, чл. 426, ал. 4 ГПК) изпълнителен способ. **За неговата редовност се следи служебно както преди да се присъпи към изпълнение, така и в хода изпълнителните действия, с които съответният способ се осъществява. Върху дължимата първоначална служебна проверка налице ли е годна вещ като обект на собственост (фактически и правно), се надгражда проверката по чл.483 ГПК за принадлежността на вещното право и неговите тежести. Проверката по чл.483 ГПК не е надлежно извършена, ако отсъства първото условие.**

Постановлението за възлагане и в този случай не е годен придобивен способ по смисъла на чл.77 ЗС, не е в състояние да прехвърли вещни права в полза на лицето, на което е възложен от съдебния изпълнител имот, който не съществува, или ако съществува, за него не се установява придобивно основание в полза на длъжника./в този смисъл решение № 50266 ОТ 06.04.2023г. по гр.д. № 4250/2021г., Г. К., III Г. О. НА ВКС/

Ето защо неправилни и незаконосъобразни са изводите на първа инстанция, че ЧСИ Г. се е суброгирала в правата на удовлетворения кредитор /купувача/ срещу взискателя, в лицето на Общината, доколкото тя не е изпълнила едно чуждо задължение, а свое собствено, основано на деликтното ѝ поведение при провеждане на публичната продан - неизвършване на надлежна проверка кой е собственик на имота, върху който се насочва принудително изпълнение и то както към датата на налагане на възбраната, така и към провеждането на публичната продан и възлагането на имота в полза на купувача. **Всички тези действия са реализирани две години след като ЧСИ Н. вече е провел публична продан на същия имот срещу същия длъжник и го е възложил на трето лице-купувач. Правно ирелевантно е възражението, че общината сама е допринесла, като не е издала данъчна оценка за имота, съдържаща кой е действителния собственик към 2019г., доколкото проверката за собственост се прави в Агенция по вписванията - имотен регистър, а не в данъчната служба при общината. ЧСИ е следвало да съобрази действителното правно положение не само при проверката по чл.483 ГПК, но и при последващите разплащания, които е наредила с осребреното имущество. Процесуалният характер на задължението следва от уредбата в чл.499 ГПК. Неизпълнението му влече последиците, предвидени в 441 ГПК вр.чл.74 ал.1 ЗЧСИ и чл.45 ЗЗД. Провеждането на сумите от осребреното имущество (платената цена)на лица, които нямат право да ги получат, уврежда купувача, който в случая е единственият правоимащ да ги получи обратно. Тъй като публичната продан не е договор и уредбата за едностранно разваляне поради неизпълнение в чл.87 ал.3 ЗЗД не е приложима, аналогични на евикцията последици са законодателно са уредени в чл.499 ГПК. При липса на транслативен ефект купувачът има вземане за цената и разноските си срещу лицата, в полза на които сумите са били разпоределени. Вземането по своята правна природа е кондикционно, не произтича от деликт. Ако обаче се установи допуснато от съдебния изпълнител процесуално нарушение при разпореждането на сумата, налице е неправомерно**

засягане на имуществото на купувача и вреда за него, но на друго основание. Следва да се изтъкне, че в случая фактическият състав на увреждането е завършен именно с превеждането на все още наличната по сметката на ЧСИ сума в полза на лица, които нямат право да я получат. Възниква възможността да бъде потърсено пълно обезщетение за всички вреди от съдебния изпълнител при условията на професионалната отговорност по чл.74 ЗЧСИ вр.чл.45 ЗЗД или алтернативно да се предяви иск по чл.499 ГПК срещу вискателите. Налице е паралелен процесуален ред, който е предоставен на избора на увредения купувач. Налице е хипотеза на неистинска солидарност, при която изпълнението на единия от длъжниците - ЧСИ или мнимия вискател погасява задължението на другия. Тук следва да се отбележи, че жалбоподателят не е мним вискател т.е. неговото вземане е реално и дължимо /с основание публични вземания за данъци и такси/.

В случая увреденият купувач е направил своя избор кой процесуален ред за защита да избере, тъй като няма проведено производство по реда на чл.499 ГПК т.е. отговорността на общината не е ангажирана с влязло в сила съдебно решение. Купувачът се е обърнал директно към ЧСИ, с което е направил избор между двата налични иска. Затова следва да се приеме, че с връщането на платената от купувача цена, ЧСИ е изпълнила свое лично задължение, основано на деликтната ѝ отговорност по чл.74 ЗЧСИ, това автоматично погасява възможността да се търси обратно платеното от вискателя, чието изпълнително основание не е отменено или обезсилено. Затова ЧСИ няма как да се е суброгирала в правата на купувача срещу вискателя, доколкото е изпълнила не чуждо, а свое лично задължение, произтичащо от деликтното ѝ поведение.

По отношение на вредата САС приема, че тя е установена, доколкото не е необходимо купувачът да бъде съдебно отстранен от имота, за да се приеме, че той търпи вреда в размер на заплатената продажна цена. Като установена практика на ВКС в този смисъл е изтъкнато Решение № 3/23.01.2018 г. по гр. д. № 953/2017 г. на ВКС, Трето г.о. По отношение на причинната връзка е изтъкната практика на ВКС, съгласно която ЧСИ дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането (Решение № 264/08.04.2010 г. по гр. д. № 474/2009 г. на ВКС, ГК, Четвърто г.о., Решение № 139/31.05.2011 г. по гр. д. № 1445/2009 г. на ВКС, ГК, Четвърто г.о., Решение № 184/21.09.2011 г. по гр. д. № 1124/2010 г. на ВКС, ГК, Трето г.о.) Решаващо е изтъкнато, че вредата в случая е причинена от небрежността на ЧСИ, който не е извършил надлежна проверка на собствеността, към датата на издаване на постовлението за възлагане. Ако беше проведена надлежна и щателна проверка на собствеността на имота, към който е насочена публичната продажна, купувачът не би претърпял процесните вреди. Твърденията в исковата молба, по която е образувано настоящото дело, категорично задават белезите, индивидуализиращи иска по чл.59 ЗЗД /по-късно уточнен на чл.55 ал.1 пр.1 ЗЗД/, който иск е кондикационен, основан на забраната за неоснователно обогатяване. Юридическите факти, които го пораждат и се твърдят в исковата молба по образуваното дело, са несъвместими с фактите, които пораждат деликтната отговорност на ЧСИ. Кондикационното вземане и деликтното вземане иск имат не само различна правна характеристика, но и различни

последници - напр. начало на дължимите лихви и на погасителната давност. Съобразно т.1 на ППВС № 1 от 28.05.1979г., когато не са налице елементите на някой от трите фактически състава на чл.55 ал.1 ЗЗД и **когато въобще липсва друга възможност за правна защита**, а е увеличено без основание имуществото на едно лице за сметка на имуществото на друго лице, обеднелият разполага с иска по чл.59 ЗЗД. В случая недоказана остава пряката причинно-следствена връзка между обогатяването на общината и обедняването на ЧСИ, която е изпълнила едно свое лично задължение към купувача, основано на деликтната й отговорност по реда на чл.74 ЗЧСИ. С Постановление № 1 от 28.05.1979 г. на Пленума на ВС, т. 5 на съдилищата е посочено, че връзката между обогатяването и обедняването в хипотезата на чл.59 ЗЗД неправилно се квалифицира като причинна - обогатяването не е следствие на обедняването и обратното. Както едното, така и другото са последица на общ факт или група от факти, поради което по субсидиарния иск за неоснователно обогатяване по чл.59 ЗЗД съдът следва да изясни, дали обедняването на ищеца и обогатяването на ответника произтичат от един общ факт или от обща група факти. В случая няма такива. Когато са засегнати материални права на участващи в процеса по принудително изпълнение лица, отговорността за вреди при бездействие ще възникне за съдебния изпълнител, ако е нарушил задължение да предприеме предписани от нормата действия, или отговорност ще възникне за действия, за които е предписано да се въздържа, но ги е предприел. Съдебният изпълнител поначало отговаря за вреди при установена противоправност на свои действия или бездействия, която се свежда до процесуалната незаконосъобразност. Тя е налице, когато императивни материални предпоставки на законосъобразното принудително изпълнение намират израз при регламентиране на процесуални правила. Този е характерът на регламента и при относимите към настоящия спор действия на ЧСИ, в рамките на изискванията на чл.483 ГПК. Принципът на законоустановеност намира проявление както за защита правата на участниците в процеса, така и на съдебният изпълнител, който няма да носи имуществена отговорност само ако действията му съответстват на хипотезата, който ги обуславя според съдържанието на нормата, която е длъжен да приложи.

С оглед гореизложеното и при съвпадане изводите на първа и настоящата инстанции, решението следва да бъде отменено, а искът - отхвърлен като неоснователен.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

На основание чл.78 ал.1 ГПК въззиваемата страна следва да заплати в полза на жалбоподателя-ответник направените пред настоящата инстанция разноски, в размер на 2600 лв., съгласно приложения списък по чл.80 ГПК на л.32 и 1140 лв. платена д.т. за въззивно обжалване. Разноските, направени от Общината пред първа инстанция са общо в размер на 5208 лв. съгласно списък по чл.80 ГПК и доказателства за плащане и следва да бъдат присъдени, на основание чл.78 ал.3 ГПК. Възражението за прекомерност съдът намира за неоснователно, тъй като пълномощното на адв.Д. на л.66 от делото пред СГС е от дата 25.11.2022г. т.е. след 04.11.2022г. респ. приложима е новата редакция на чл.7 от Наредбата. Минимумът е в размер на 2650 лв. плюс 8% за горницата.

Воден от горното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 279/24.04.2023г. постановено по гр.д.№ 701/2022г., по описа на СОС, ГО, IV състав, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ *предявения от* Р. Р. Г. ЕГН *****, гр. ***, срещу Община Божурище, ЕИК 000776071, гр. Божурище, бул. „Европа“ № 85, представлявана от Кмета на общината Г. Н. Д., иск за заплащане на сумата 42 820,86 лева, представляваща неоснователно получена от взискателя, след проведена публична продажба на недвижим имот по изп. дело № 20189250400265 по описа на ЧСИ Р. Г. - Ч. с рег. № *** на КЧСИ с район на действие СОС и внесена без основание от обявления за купувач А. Ш. Ш., поради липса на право на собственост на длъжника „Уорлд Инвестмънт Кепитълс“ ЕАД върху имота, предмет на публичната продажба, както и сумата 14 166,57 лева, представляваща законна лихва върху главницата за периода 12.07.2019г. - 17.10.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.10.2022г. до окончателното изплащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА Р. Р. Г. ЕГН *****, съдебен адрес: гр. София, ул. „Алабин“ № 50, вх. А, ап. 7, чрез адв.Х. и Г., **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** Община Божурище, ЕИК 000776071, гр. Божурище, бул. „Европа“ № 85, представлявана от кмета на общината Г. Н. Д., сумата от 5208 лв. /пет хиляди двеста и осем лева/ направени по делото разноски пред първа инстанция, на осн.чл.78 ал.3 ГПК.

ОСЪЖДА Р. Р. Г. ЕГН *****, съдебен адрес: гр. София, ул. „Алабин“ № 50, вх. А, ап. 7, чрез адв.Х. и Г., **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** Община Божурище, ЕИК 000776071, гр. Божурище, бул. „Европа“ № 85, представлявана от кмета на общината Г. Н. Д., сумата от 3740 лв. /три хиляди седемстотин и четиридесет лева/ направени разноски пред въззивна инстанция на осн.чл.78 ал.1 ГПК.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____